

TÚLAVÁ

S05 E02 VRAŽEDNÝ ROZHOVOR

Pozrel na dvere, cez ktoré vošiel hnedovlasý mladý muž v čiernom tričku. Hľadel do papiera v ruke.

Rozhliadol sa po reštaurácii a jeho pohľad spočinul na Alexandrovi.

„Alex?“ Michal otočil hlavu ku kamarátovi.

„Áno?“

„Kto je to?“

„Hmn?“ Alex zdvihol zrak, „netuším.“

Mladý muž došiel k ich stolu a hľadel na Alexandra.

„Si Alexander Hornňanský?“

„Áno,“ Alex si vymenil spýtavé pohľady so spolu sediacimi.

Mladý muž si prisadol a pozeral priamo na Alexandra, ktorý naprázdno preglgol.

„Ty a ja máme spoločný záujem.“

„Prosím?“

„Obaja chceme nájsť môjho brata.“

„Kto je *tvoj* brat?“

„Nevieš?“ mladý muž si prezrel sediacich pri stole, Frederik si schoval tvár do dlane a Michal nechápavo pozeral po Alexandrovi, „môj brat je Spisovateľ.“

Frederik zastonal a Michal nadvihol obočie. Alexander sa ani len nepohol. Nedokázal to.

„A volám sa Andrej, a dobre viem, čo máš s nohou, a že poznáš môjho staršieho šibnutého brata, ktorý sám seba volá *Spisovateľ*.“

Eliška ležala v posteli a hľadela do stropu, poznala ten strop veľmi dobre, pretože ho videla často. Po líkach jej stekali slzy. Vedľa nej sa Frederik prevalil na druhý bok. Mykla so sebou. Utrkla si slzy do rúk, posadila sa na kraj postele a hľadela do tmavého priestoru pred ňou. Uvedomila si, že ju Frederik drží za ruku.

„Zlato, zase?“ natiahol druhú ruku a ani len nepozrel na hodiny. Posadil sa k nej a objal ju. So vzlykom prikývla. Tuho si ju k sebe privinul a pobožkal ju na čelo. Celá sa triasla. Frederik ju nepúšťal.

„Neboj, som tu,“ ískal jej vo vlasoch.

„Ja viem, len ma znova prepadol chlad.“

„To nič, všetko bude v poriadku, sľubujem, nič sa nám nestane.“

„Ale však vieš, že zas sa dostanete do problémov až po uši.“

„Nemyslí na to, dobre, všetko bude v poriadku.“

„Sám tomu neveríš, tak sa nesnaž. Idem si vziať mlieko,“ chytila mu ruky a dala mu ich na posteľ. Vstala a prešla do kuchyne. On padol chrbtom do postele so zatvorenými očami. Vydýchol.

Michal sedel u Alexandra na pohovke, mierne spýtavo pozeral na svojho hostiteľa, ktorý práve vysypal zo škatule všetky veci ohľadom Spisovateľa. Michal si poškrabal čelo. Alexander vytiahol vytrhané stránky príbehu.

„Odkiaľ to máš? A čo je to?“ Michal vstal a podišiel bližšie.

„Stránky z jeho zápisníku. Spisovateľovho. Vytrhal som mu všetky strany s príbehmi, ktoré sa odohrávajú v Banskej Štiavnici. Tak aby som mal prehľad o tom, čo sa mi v tomto meste môže stať.“

„Chápem. Ale vie o tom?“

„Spisovateľ? Len to by mi chýbalo, aby o tom vedel, však by vyletel z kože.“

„Vadilo by to?“

„Jemu určite. Pochop, on rieši vraždy...“ zamyslel sa, „snaží sa predísť vraždám, ktoré sám napísal. Takže sa tým zápisníkom riadi, aby vedel kam má ísť.“

„Ale však je to fikcia, nie?“

„Bola do doby, kým sa nezačali reálne diať, vtedy to začal riešiť. Nechcel aby sa to dialo.“

„A keď príde na to, že mu chýbajú?“

„Myslím, že ak na to príde, bude vedieť kam má ísť,“ Alex pripol na korkovú nástenku fotografiu Spisovateľa pred Túlavou.

„Takže sem príde?“ Michal vzal do ruky článok z novín, hľadel na nadpis.

ZÁHADNÁ OSOBA POMOHLA UNIKNÚŤ MARTINOVÍ VYŠNÉMU Z MIESTA ČINU.

„V to presne dúfam, navyše teraz je tu ten jeho brat.“

„Andrej,“ Michal prikývol, „ale nemal by tu už byť?“

„Tiež by som čakal, že pri Ninovi sa zjaví. Teda pri tom príbehu. Skrývať sa nevie, prítahuje problémy. Takže by sme ho našli niekde blízko...“

„Zaujímavá teória a čo ten jeho brat? Prenechal som mu izbu, koľko myslíš, že sa tu zdrží?“

„Buď kým nájde Perohryza, alebo ho tu niečo zabije,“ Alexander prešiel k dverám, „poďme ho radšej skontrolovať.“

Eliška niesla v rukách papierovú tašku s nákupom, k dverám vchodu jej chýbalo pár metrov. Zastala a jednou rukou začala hľadať kľúče vo vrecku, pričom si tašku oprela o koleno. Vytiahla kľúče. Pozrela pred seba. Hlava sa jej zamotala, keď pred ňu padol pán a počula praskanie kostí. Pustila tašku, z ktorej sa pri dopade na zem vysypal nákup. Ona dopadla na zadok a zalapala po

dychu. Okoloidúci ľudia k nej pribehli a aj k pánovi na zemi. Niektorí už vytáčali číslo záchranej služby.

Stáli pred hotelom, keď Alexandrovi začal vyzvárať telefón. Zdvihol a tváril sa znepokojene. Michal sa kúsok uhol, pretože Alex začal chodiť v kruhoch.

„Fajn, ty choď za ním a niečo zisti.“

„Ako čo?“ Michal pozrel na hotel.

„Hocičo, ja musím ísť za Frederikom s Eliškou, niečo sa stalo. Znel vystresovane.“

„Ale...“ Michal zvesil ramená, „tak dobre.“

„Bežím,“ Alex sa krivajúc rozbehol dolu ulicou. Mišo sa zhlboka nadýchol.

„To je zas deň,“ vošiel do hotela.

Andrej mu okamžite otvoril a ukázal mu tablet so zapnutou obrazovkou. Videl tam vyznačené miesta a oblasti. Nadvihol obočie a hľadel na Andreja, ktorý si navliekol svoju koženú bundu. Vzal si tablet späť.

„To sú miesta, kde sa môj brat nachádzal a kde sa diali záhadné veci. O ktorých viem. Naposledy som to zaznamenal v Prievidzi. Ale potom akoby zmizol. Akoby sa stratil. Ešte niekto zahliadol ten peklostroj vo Vrútkach, ale vôbec nič. Akoby zmizol,“ vyšli von z izby.

„Ako môže len tak zmiznúť? A čo myslíš tým peklostrojom?“

„Motorový vozeň. *Túlavá*. Ako ju nazýva. *Ho?* A to je jedno,“ pozrel na Michala, „a kde zmizol, to neviem. Ani ako. Ale kto si vlastne ty? Niekto od nich? Zo Štiavnice?“

„Nie, nie. Ja som tu prišiel na dovolenku. Kúsok. Len sa stala taká vec. Vraždy a akosi sme sa dali do reči.“

„Uhm,“ vyšli s Andrejom na ulicu. Andrej mu ponúkol cigaretu, ktorú zdvorilo odmietol.

„Počuj, ako sa tvoj brat vlastne volá? Pochybujem, že *Spisovateľ*.“

„Heh,“ Andrej sklopil zrak, „vlastne,“ oči mu behali hore dole, „si nemôžem spomenúť.“

„Počkat', čo?“ Michal nadvihol obočie presne v momente, keď okolo nich prešlo policajné auto a zastalo za rohom. O chvíľu prešla aj záchranná služba.

Vymenili si spýtavé pohľady a dobehli k miestu, kam dorazili automobily. Na zemi ležala mladá žena v mláke krvi.

„Niečo sa deje, že?“ Andrej pozrel na chalana, ktorý zdesene hľadel na scénu pred sebou.

„Mám taký dojem,“ zalapal po dychu, „že podobný príbeh má Alexander doma na nástenke. Od tvojho brata.“

„Vieš ako to končí? Kto je za tým?“ Andrej vzal Michala za rameno, aby zašli za roh.

„Nie,“ Michal prázdno hľadel do zeme.

„Tak budeme musieť navštíviť jeho byt.“

„Počkaj, zavolám mu,“ vytiahol telefón, ktorý mu hneď vytrhol z ruky.

„Nemusí o tom vedieť.“

„Eh?“

„Áno, chcem sa tam vlámať. Aj tak majú teraz fízli inú robotu,“ zahodil ohorok na zem.

Peter Németh: Vriace ľady

Vriace ľady sú novelou z hokejového prostredia.

Prečítajte si príbeh Gabriela Faitha, hráča juniorského tímu Ružinov Roses.

Nájdete na:

 Knizky.sk
Zadarmo tisíce kníh

„Počkaj,“ Michal zastavil Andreja, ktorý sa pripravoval vykpnúť dvere Alexovho bytu.

„Morálne zásady?“

„Niečo také,“ vytiahol z vrečka kľúč, „plánoval som sa podučiť bez jeho vedomia, tak som mu šlohol kľúče,“ žmurkol a odomkol dvere, „a nechcem mu zbytočne ničiť majetok.“

„Kto do pekla si?“

„Niekto, kto by rád prežil,“ zasmial sa, „teda nie, som... Michal.“

„Dobre Mišo, zoberieme ten príbeh, nech sme pár krokov napred.“

„Ideme ho nájsť,“ Michal sa nahol k nástenke a očami chodil po textoch. Andrej chytil papier a Michal mu zdrapil ruku. Pokrútil hlavou.

„Nie, iba to odfoťme, nech si nevšímne, že mu ňúrame v izbe. Stratíť ich dôveru hneď na začiatku nie je veľmi, eh, vhodné.“

„Asi máš recht.“

Michal vytiahol telefón a odfoťil text na hárkoch. O chvíľu už odchádzali z bytu von.

Eliška sedela zakrytá dekou v obývačke na gauči. Frederik pred ňu položil horúce kakao v ružovom hrnčeku. Alex stál opretý o zárubňu so zvrášteným obočím. Frederik si sadol k dievčaťu, ktoré sa triaslo a plakalo. Oblapil ju rukou a privinul si ju k sebe.

„Zlato, neboj sa, bude to dobré,“ pohladil ju. Zdvihla pohľad na Alexandra, ktorý nadvihol obočie. Vyskočila na nohy, skôr než ju Frederik stihol zastaviť, tak chytila Alexandra pod golierom.

„Povedz, napísal to ten chuj?! Viem, že ak to napísal, vieš to!“

Alexander pozrel spýtavo na Frederika, ktorý prikývol.

„Áno,“ prikývol Alexander, „sľubujem, že nájdeme u mňa správnu odpoveď. Dobre?“

„Bodaj by si toho chuja nikdy nestretol,“ kopl ho do drevenej píšťaly, vďaka čomu stratil rovnováhu. Takmer sa mu podarilo chytiť zárubne pred tým, než padol.

„No tak zlatko, vyrieši sa to,“ Fredy ju chytil a potiahol k sebe, „daj si kakao a upokoj sa.“

„Nechce... ale do pekla, daj ho sem,“ vzala ružový pohár a odpila z neho.

„Alex,“ otočil sa na kamaráta Frederik, „nemáš niekde byť?“

„Hmn?“

Fredy len poklepal po hodinkách, Alex si skontroloval čas.

„Do pekla! Do frasa!“ vybehol z dverí bytu.

Eliška sa spýtavo pozrela na Frederika.

„Má byť u psychológa. O pár minút. Sem tam si to neuvedomí,“ mykol ramenami a šiel zatvoriť dvere za kamarátom, ktorý zbesilo vybehol.

„Fredy? Láaska?“

„Áno?“ sadol si vedľa Elišky.

„Myslíš, že tam naozaj chodí?“

„Chodí. Psychológ mi vždy zavolá, či tam bol alebo nie.“

„Čo ak ho podpláca, aby ti zavolať vždy...“

„Nie, nevie o tom, takže tam chodí a pár krát som sa uistil aj osobne, takže nemám strach.“

„Myslíš, že to bude v poriadku? Začínam sa báť, že sa jednému z nás niečo stane.“

„Budem k tebe úprimný. Netuším a najradšej by som utiekol, ale dnes nie. Musíme ho podporiť a trochu skrotiť, lebo si ublíži.“

„Urobil by si pre neho čokoľvek.“

„Hmn.“

„Normálne mu závidím.“

„Ale prosím ťa.“

Michal s Andrejom kráčali rýchlym krokom po ulici k hotelu. Michal zaostával, pretože sa snažil prečítať z displeja text naškrabaný rukou. Andrej chcel fotky zväčšiť pomocou notebooku, takže sa k nemu ponáhľali. Akurát ich zastavila policajná hliadka a páska okolo hotela. Andrej rozhodil ruky a zachytil Michala, ktorý skoro narazil do hliadky. Ten zdvihol hlavu a hľadel policajtko do očí.

„Prepáčte,“ cúvol a nahliadol na scénu pred hotelom. Na zemi ležali dvaja ľudia. Zjavne sa pri padaní držali. Ona mala ryšavé vlasy a on krátke vlasy a tmavomodrú košeľu. Ľudia stáli okolo a šepkali si svoje teórie. Andrej pozrel na Michala, ktorý odložil telefón.

„Pod' na druhú stranu,“ kývol naňho.

„No?“ prešiel s ním cez ulicu.

„Vyzerá to ako samovraždy, nie? Ale prečo tri za jeden deň?“

„Máš odpoveď v mobile, čiže?“

„Niekto ich na to ukecáva, ale bolo to rozmazané.“

„Akože ti to nezaostrilo?“

„Nie,“ vytiahol mobil a podal ho Andrejovi do ruky, ktorý hľadel na priblíženú fotku rozpitého textu.

„Robíš si zo mňa srandu?!“

Michal ho prebodol pohľadom. Andrej si uvedomil, že sa ich smerom pozerala partia policajtov.

„Asi je správny čas odísť, že?“ Andrej šepol na Michala, ktorý súhlasne prikývol. Kráčali dolu ulicou.

„Čo teda navrhuješ?“ Andrej hľadel na Michala, ktorý hľadel pred seba.

„No,“ pozrel k oblohe, „asi najskôr spojiť sa so zvyškom skupiny a kým nemáme lepšie vodítka, tak nechať to na políciu.“

„Robíš si zo mňa srandu?“

„Čo, myslíš si, žeby si s tým neporadili?“

„Ale...“

„Aj tak chceš nájsť svojho brata, *Spisovateľa*.“

Andrej povzdychol a všimol si, že chalan s kapucňou na hlave si utrel rukou tvár. Michal si ho prezeral tiež. Chalan pozrel na strechu budovy.

Andrej s Michalom si vymenili pohľady a prikývli s tým, že išli za chalanom, ktorý práve vošiel do bytovky. Vošli dnu a kráčali za ním po schodoch. Dobešli ho až, keď vyšiel po rebríku cez padacie dvere na strechu. Zastal a hľadel na nich.

„Kto ste?“

„Ludia,“ Andrej urobil krok vpred, no Michal ho rukou zastavil.

„Lepšia otázka, čo chceš urobiť?“

„Čo chcem asi urobiť na streche budovy?“ pretrel si oči a pozrel ako ďaleko to má k okraju.

„Prečo?“

„Pretože čo je pointa? Som nikto! Nikomu na mne nezáleží.“

„To nie je pravda, tvojím rodičom určite áno.“

„Hej?“ vykrikol, „môj otec na mňa ledva pozrie a ak náhodu tak na mňa len hučí, že míňam veľa električky a moja matka? Berie mi veci a dáva ich deckám svojich kamarátok.“

„Prosím, poď k nám bližšie.“

„Nie,“ premeral si ich, „neplánujem byť na tomto svete. V škole ma buzeruje aj učiteľský zbor. Hlavne jedna učka. Vytmavila mi, že nemám budúcnosť.“

„A to jej to chceš teraz ako dokázať?“ Andrej opäť vykročil.

„Nemám ju. Nič neviem, míňam energiu a berú mi moje veci. Slova útechy nemám a ani podporu. Tak, čo tu pre mňa je?! Nič nemám! Som sám a nikto ma nepotrebuje! Som zbytočný.“ vystúpil na okraj budovy.

„Určite máš niekoho na kom ti záleží a nechceš, aby trpel kvôli tomu, že tu ostane bez teba.“

„Mal som kamaráta. Hovoril som mu všetko,“ pozrel k zemi.

Michal zastavil Andreja, ktorý chcel niečo povedať.

„Všetko, ale veci sa menia, časom. Mal rakovinu. Umrel pred tromi mesiacmi a bez neho na tomto svete nemám nič. Iba utrpenie.“

Michal ho chytil za predlaktie, cítil, ako sa trasie.

„Tiež som mal super kamaráta, dodržiaval slová a strážil tajomstvá. Tiež som ho nedávno stratil, ale nechcel by, aby som opustil tento svet, chcel by, aby som ho urobil lepším.“

„Heh. Neviem, čo by chcel,“ hľadel pred seba, ale nechal Michala, nech mu pevne zvierá predlaktie. Michal cítil ako sa neznáma osoba trasie o niečo menej.

„Možno by chcel, aby som konečne oslovil Júliu. Postrčil by ma do toho. A tiež sme spolu chceli cestovať po svete. Zažiť dobrodružstvá. Teraz som na to sám. Nemám nikoho, kto by so mnou išiel.“

„To nehovor, život ti niekoho pod nohy prihrá,“ Michal potiahol jemne jeho ruku dole, „zlez prosím, môžeme sa rozprávať, dobre?“

Chalan prikývol a pokúsil sa zliezť, no noha sa mu šmykla a vďaka tomu stratil balans a padol cez okraj budovy. Michal ho len tak tak chytil za ruku aj druhou rukou.

„Vydrž!“

Andrej pribehol a chytil mladého chalana za mikinu a začal ho ťahať hore. Mikina sa mu trochu vyzliekla, ale Andrej ho konečne dokázal chytiť pod pažami a vytiahnuť hore. Sedeli na streche budovy.

„Ja som Michal,“ mávol na chalana a potom rukou ukázal na vedľa sediaceho, „toto je Andrej a ty si?“

„Jaro,“ ešte stále lapal po dychu.

„Dobre, Jaro, počúvaj, nie tak dávno som stratil kamaráta. Je mi smutno, áno, ale on nechce aby som prestal byť tým, kto som. Pomohol by mi.“

„Uhm,“ pretrel si tvár, „ale ty máš tuto ďalšieho kamoša,“ ukázal na Andreja.

„My sme sa spoznali včera a dnes len niečo potrebujeme vybaviť,“ Andrej znechutene pozrel na Michala.

„Takže vy ste sa do včera nepoznali?“

„Nie,“ Andrej mykol ramenami, „ani som nemal v pláne ho poznať. Život má svoj vlastný plán.“

„Presne, ale vždycky by si mal mať jednu vec,“ Michal prehovoril viac menej do prázdna.

„A to?“ Jaro mierne nadvihol obočie.

„Cieľ. Vždycky potrebuješ mať cieľ, pretože cieľ ťa ťahá dopredu. Cieľ je to, prečo si začínal. Vieš, že máš kam ísť, pretože si buduješ vlastnú cestu.“

„Aký je váš cieľ?“ Jaro pozrel na Andreja s Michalom.

„No, tuto kolega,“ ukázal na vedľa sediaceho, „chce nájsť svojho brata. A nespomína si na jeho meno. Ale nezastavilo ho to. Prišiel až...?“

„Zo Žiliny,“ pozrel na Michala, „aspoň myslím.“

„Zvláštne,“ šepol si pre seba Michal, „a ja mám osobné dôvody prežiť, čokoľvek sa tu deje.“

„Čo sa tu deje?“

„Netuším, ale prišiel som sem na odpočinok, zatiaľ mi to veľmi nevychádza.“

„Prečo ti to nevychádza?“

„To je iný príbeh. Dobré? Hlavne maj cieľ.“

„Takže, ak by som mal cieľ obcestovať celý svet, mám si za tým ísť?“

„Podľa mňa áno. Budeš mať o čom rozprávať, mať zážitky a plán.“

„Čo potom?“

„Jaro, pozri, do tej doby si uvedomíš, čo chceš, ver mi.“

„To je hlúposť.“

„Čo?“ Michal nadvihol obočie.

„Veriť niekomu, všetci klamú.“

„To áno,“ Michal sa usmial a Andrej s ním.

„Tak, cestovať chcem. Nebudem nikomu veriť, ale cestovať budem.“

„Isto?“ Andrej trochu zaváhal.

„Nemyslím si, že niekto by chcel cestovať so mnou, takže pôjdem sám. A moji rodičia tento návrh neuvítajú. Ale možno ma tam vonku čaká niekto úžasný. Alebo úžasná.“

„Dávaj na seba pozor a ak budeš mať možnosť, nechod sám,“ Michal na neho žmurkol. Jaro prikývol a vyskočil na nohy.

„Ďakujem za rady. Všetci klamú, mať cieľ a ak je tu možnosť, tak nemám ísť sám,“ prešiel k padacím dvierkam, „nejdete dole?“ spýtal sa, keď mu trčala už len hlava.

„Ešte si musíme niečo premyslieť a je tu pekný výhľad,“ Andrej mávol na Jara, ktorý zmizol v bytovke.

„Čo si musíme povedať?“

„Slobodná vôľa? Povedal si mu, že môže robiť čo chce v podstate, myslíš, že to ide?“

„Dal som mu nádej. Každý ju potrebuje, aj keď veľa z nás vie, že slobodná vôľa, to je ako, keď nastúpiš do prázdneho autobusu a môžeš si vybrať ktorékoľvek sedadlo. V konečnom dôsledku je to jedno, pretože ťa autobus aj tak dovezie na rovnaké miesto.“

„To by tam musel byť šofér,“ Andrej sa zasmial.

„Presne, takže buď ťa autobus neodvezie nikam, alebo kam chceš ty,“ Michal žmurkol.

„Zvláštne,“ Andrej sa zamyslel, „myslím, že som to už niekde počul.“

Eliška s Frederikom kráčali po cintoríne Frauenberg ruka v ruke, Frederik v ruke niesol čierny dáždník.

„Prečo si ho bral,“ Eliška zastala pri náhrobku, „nevyzerá, že ide pršať.“

„To sa dozvieš neskôr.“

„Dobre, fajn,“ rozhodila rukami, následne vytiahla z kabelky kahanec a zapalovač. Položila ho na náhrobok a zapálila sviečku v ňom. Sklopila zrak. Cítila Frederikovu dlaň na svojom ramene. Položila mu na ňu svoju ruku a pohladila mu ju. Druhou rukou si pretrela slziace oči a tichučko šepkala svoju modlitbu.

Vzpriamila sa a hľadela pred seba.

„Zlato?“ Frederik pozrel smerom, ktorým pozerala.

„Vidíš ho?“ letmo pozrela na Frederika, ktorý jej venoval spýtavý pohľad.

„Koho?“ pozreli obaja rovnakým smerom.

„Chalan, bledá tvár, čierne kruhy pod očami, bordové sako, zelená košeľa, tenisky...“

„Ja nikoho nevidím,“ Frederik si uvedomil, že Eliška ustupuje.

„No tak, no tak, počkaj,“ chytil ju za ruku, „znie to ako.“

„Perohryz?“ mykla so sebou dozadu a to len preto, že pred sebou zbadala prázdnu tvár, ktorá jej do ucha zašepkala, „idem si po neho.“

Zalapala po dychu, keď sa osoba pred ňou rozplynula.

„Čo vidíš?“

„Už nič,“ objala Frederika, „neviem, čo to bolo, ale vydesilo ma to. Prehovorilo to na mňa.“

„Teraz desiš mňa.“

„*Idem si po neho.* To povedal. Po koho?“ pozrela sa na svojho partnera so slzami v očiach. Ten si zakryl ústa.

„Myslíš si, že príde?“ Eliška si zakryla slziace oči, „prepáč.“

„Ja neviem,“ prešiel si rukou cez vlasy, „poďme ho radšej počkať pred ambulanciu, čo na to povieš?“

„Dobre,“ prikývla, „to je asi fajn nápad. Byť, čo najviac spolu.“

„Presne, zoženieme aj tých dvoch?“

„Miša s Andrejom?“

„Tých.“

„Neprivedú k nám problémy?“

„No naše problémy posledné roky sú z toho, že ich Alex stále hľadá.“

„Asi im skôr pomôžeme, že?“

„Uhm,“ prikývol, keď opúšťali cintorín.

Andrej s Michalom kráčali dolu ulicou, keď Michalovi začal zvonit' telefón. Hovor prijal, aj keď mu prišlo zvláštne, že mu volá práve Frederik. Andrej opäť vytiahol cigaretu.

„Musíš stále fajčiť?“ prijal hovor, „áno?“

„*Musíš stále fajčiť?*“ odložil tabakový výrobok a pozrel ďalej dolu po ulici. Zdalo sa mu, že niekoho zahliadol. Niekoho známeho, ale nevedel si ho zaradiť. Trochu podišiel tým smerom.

„Aha, aha, dobre, tak si dajme zraz pri kruháci? Dole? Výborne,“ Michal zložil telefón a pozrel na Andreja, ktorý sa k nemu vrátil a mykol ramenami.

„Čo sa deje?“

„Ludia skáču zo striech, Eliška zjavne vidí duchov a máme sa stretnúť a ísť po Alexandra k cvokárovi.“

„Duchov?“

„Teda, asi, neviem,“ Michal odložil telefón krútiac hlavou, „myslím, že sa tu deje niečo, čo sa tu diať nemá.“

„Bravo detektív, to si vyriešil.“

„Áno ja viem,“ pokrivil úsmev, „v prvom rade chcem vedieť, prečo v tomto meste skoro každá druhá osoba skáče zo strechy. To nedáva zmysel.“

„Však máme tie stránky, niekto to spôsobuje.“

„Takže chcem vedieť kto,“ už videli na kruhový objazd.

Alexander sedel v malej čakárni a čítal si magazín, ktorý vzal zo stola. Otvoril akurát stránku o záhadných miestach na Slovensku. Z ambulancie vyšlo dievča, oči malo vyvalené a kráčalo preč.

„Pán Hornanský, podťe,“ chlap v tyrkysovom svetri ho zavolať dnu. Alexander odložil časopis na stolík a vošiel dnu.

„Dnes chceme sedieť, alebo ležať?“

„Ja by som si sadol do kresla, ak sa dá,“ zamieril k dvom kreslám pri konferenčnom stolíku.

„Samozrejme, kávu alebo čaj?“

„Nie, ďakujem, neprosím si,“ Alexander sa usadil a pán sa usadil vedľa neho.

„Tak Alexander povedz mi, ako sa máš?“

„No,“ zamyslel sa.

„Jasné, že začneš s *no*.“

„Prepáčte,“ mierne ho zaskočila reakcia, „ale inak sa mám fajn, mierne zmätene, ale fajn.“

„Zmätené, čo môže spôsobovať toľký zmätok, že? Povieš mi viac?“
„Uhm,“ prikývol a mierne spýtavo pozrel na psychológa, „napríklad teraz som zmätený z vás?“
„Zo mňa?“
„Áno.“
Chlap nehovoril nič a tak Alexander znova pokračoval.
„Nikdy ma neprerušujete, keď sa ma niečo spýtate. Necháte ma dohovoriť.“
„Ja viem, ale zmena je život.“
„To áno, ale je to pomerne... nepríjemné. Skúšame niečo?“
„Samozrejme,“ psychológ sa na neho prvý krát pozrel, „chcem vedieť, či si dostatočne odolný na to, aby si sem už nemusel chodiť.“
„Aha,“ Alexander si poškrabal čelo, „takže, čo ďalej,“
„Povedz mi, ako si prišiel o tú tvoju nožičku?“
„To,“ pozrel na svoju drevenú protézu, „nechcem o tom hovoriť.“
„Bud' silný a povedz mi to.“
„Nechcem o tom hovoriť.“
„Ale určite chceš.“
„Nie!“
„A o čom by si chcel hovoriť, hm?“
„Ja... dnes mi tu je nepríjemne, chcem odísť.“
„Prosím,“ doktor mu ukázal na dvere. Alexander vstal a zmätene hľadel po miestnosti, pohľad mu spočinul na ležadle. Zhlboka sa nadýchol.
„Opäť ho vidím.“
„Prosím?“ doktor pozrel na Alexandra.
„Perohryza.“
„To neprestalo?“
„Prestalo, ale vidím ho práve teraz,“ pristúpil k ležadlu, na ktorom videl sediaceho Spisovateľa.
„Čo to spôsobilo?“
„To ako sa dnes správate, akoby ste chceli, aby som sa cítil mizerne,“ pozrel na psychológa, „myslel som, že je to za mnou.“
„Tajne dúfaš, že sa po teba vráti a budete spolu cestovať a budete šťastní a bla bla bla.“
„Šťastný. To tak, akoby ste ma vôbec nepočúval. Chcete, aby som vám povedal, ako som prišiel o tú nohu?“
„Pýtal som sa na to, nie?“
„Žiadali ste to,“ Alexander sa znova usadil, pričom nespúšťal oči z osoby na ležadle.
„Tak začni,“ psychológ ho vyzval, „počúvam ťa.“
„Bol slnečný deň, vonku bolo krásne a my sme zastali v Košiciach. Perohryz povedal, že by si rád pozrel Dóm svätej Alžbety, že tam dlho nebol. Nenamietal som, prečo by som aj. Konečne som cestoval a všetko vyzeralo byť v poriadku. Odstavili sme stroj a vyrazili do mesta. Pozreli sme pamiatku a šli sa najesť. To s ním nebolo veľmi vo zvyku, pretože väčšinou sme kúpili niečo v rýchlom občerstvení a jedli za chodu. To bol náš život a v ten to bolo iné. Pokojnejšie a krajšie. Aspoň to som si myslel, kým sa nezotmel. Akoby na niečo čakal, ale nič nepovedal. Pravdaže ma nechcel vydesiť, pretože keby som to vedel, tak som asi nervózny celý deň. Nechápem, ako to

vydržal,“ nadýchol sa, „stáli sme v temnej uličke a nad hlavou nám zasvietilo mliečne svetlo. Vtedy si pamätám jeho ťažký povzdych a moju prekvapenú reakciu. Nad budovami sa objaví záhadné biele svetlo, ktoré tam zostane stát, tak vás to zaskočí. Netušíte o čo ide. Hľadel som s otvorenými ústami hore a vtedy sa to stalo. Priblížilo sa to extrémne rýchlo, pocítil som, ako som mal v ústach kus plastu a ruky mi pritlačili k stene kovové tyčky. Do nosa sa mi dostali plastové hadičky a ledva som sa vedel nadýchnuť. Samozrejme, mal som strach, kto by nemal. Nadvihlo ma to a oči som mal prižmúrené, pretože to svetlo bolo blízko mojej hlavy. Začul som iskrenie a hneď na to tiché zaklepanie o zem. Niečo sa stalo s Perohryzom, takže som mal drobný problém. Ktorý sa stál väčší, lebo ma to zdvihlo do vzduchu a nieslo oblohou preč. Počul som Perohryzov hlas, ale rýchlo sa vzdŕaľoval. Samozrejme som zamdlel. Tuším, že to bola podstata tých hadičiek, omráčiť ma, ale isto to povedať neviem. Prebral som sa po pár hodinách. V malej plastovej cele, mierne ma to prekvapilo, pretože som čakal, že to bol môj koniec, ale ešte nie. Konečne som si mohol obzrieť predmet, ktorý ma oslepil. Mal tvar veľkej kocky v ktorej by bol akoby dron. Alebo proste mechanizmus, ktorý lieta, ale vyzeral staro. Pár desaťročí staro, to ma zaráža dodnes. Chcel by som vedieť o tom predmete viac. Pretože mal v sebe aj plastikové vrecúška a akoby tenké kovové končatiny, ale nerozumel som tomu, čo to je. Tak som čakal vo svojej cele, kým ku mne neprišiel chlap s okuliarmi a čiernom kostýme. Mal veľmi slizký účes a smrdel po cigaretách. Vytiahol revolver a otvoril celu, rýchlo ma spútal a zobral do druhej miestnosti, kde ma pripútal o stôl. Vtedy som to uvidel. Rad plastových škatúl s ľudmi, ktorý nejavili žiadne známky života. Boli mŕtvy a vypchatý. Robil si zbierku ľudí. Len ako som sa neskôr dozvedel, robil to tak, aby nemizli ľudia z Košíc, hľadel návštevníkov z iných miest. Bol som vhodný kandidát. Bol dosť perverzný. Teda... ako sa potom ukázalo, bola to žena, ktorá vyzerala ako chlap. Takže bola perverzná. Nechutná a milovala ich všetkých. Že vždy chcela chlapa, ktorý by bol ticho a mohla si s ním robiť, čo chcela. Tak si našla spôsob. Chorá hlava. Sem tam s ňou mám zle sny. Pretože som dva krát netúžil aby sa ma dotýkala na istých miestach a už vôbec som nechcel aby ma tam obnažovala a slintala nado mnou. Perohryz tam vrazil, keď mi položila na hrud' malé zariadenie, ktoré bzučalo a cítil som, ako sa mi zarezáva do hrude. Strhol ho zo mňa a hodil ho po nej. Trafil jej tvár, takže okamžite sa ho snažila vypnúť a on ma mal dosť času vyslobodiť. Medzi tým spustila núdzové zatváranie hlavných dverí do dvora. Boli to veľké dvere, ako garážové takže sa pomaly zatvárali. Spisovateľ ma ťahal preč, pretože som stále ledva dýchal. Potkli sme sa na úrovni dverí. Samozrejme sme sa pokúsili odplaziť, no vtedy po nás vystrelila. Netrafila nás, ale dáku dôležitú súčiastku, ktorá spôsobila, že dvere okamžite padli. A odsekli mi nohu. Samozrejme to rozprávam trochu rýchlo, ale ten pocit bol strašný. Začal som kričať bolesťou a Spisovateľ sa ma snažil upokojiť. Strhol zo seba košeľu a obviazal mi krvácajúcu nohu. Chlácholil ma, že som mohol dopadnúť horšie. Omnoho horšie, a ťahal ma preč. Nechápal som prečo, no potom mi ukázal hadice vedúce cez okná a ventilácie dnu. Všetky boli napojené k hlavnému plynovému uzáveru. Logicky, keď tá žena po nás chcela poslať svojich lietajúcich služobníkov, zaiskrili. Bola to rana ako svet. Vybito všetky okná a my sme ležali len niekoľko metrov od toho. Tak som prišiel o svoju nohu. Odsekli mi ju kovové dvere. Nebyť toho, že Perohryz mi nohu obviazal a už pred tým volal pomoc, asi by som fakt vykrvácal. Ale konal veľmi rýchlo. Nezachránil mi nohu, ale život áno. “

„Máte strach z garážových dverí?“

„Vôbec nie,“ Alexander na chvíľu pozrel na doktora, no Perohryz na ležadle ho zaujímal viac.

„A prišli ste niekedy na to, aké staré tie veci boli?“
„Tie lietajúce škatule? Nie, ale určite boli vyspelé na svoju dobu.“
„Uvedomuješ si, že tým, že o tom často premýšľaš, že chceš, aby za tebou prišiel, robíš starosti svojim priateľom?“
„Samozrejme, že ich neberiem na ľahkú váhu.“
„Nerozčuľuj sa,“ osoba na ležadle na neho prehovorila. Stuhol a hľadel na Perohryza, ktorý zdvihol hlavu. Okolo očí mal čierne kruhy.
„Čo sa ti stalo?“ spýtal sa ho.
„Prosím?“ doktor nerozumel otázke.
„Umrel som,“ usmial sa Perohryz.
„S kým hovoríš?“ psychológ pozrel na ležadlo, „je tam niekto?“
„Len starý kamarát.“
„Jasné, ty ho vidíš. Podľa mňa si to vymýšľaš a teraz chceš, aby som ti uveril. Heh.“
„Alex?“ Perohryz ho oslovil menom, „nepočúvaj ho.“
„Prosím?“
„Nepočúvaj ho, chce ťa zdeptať. Naschvál ťa prerušuje a pýta sa otázky, ktoré by sa človek v jeho pozícií nemal. Robí to naschvál. Spýtaj sa ho, čo sa mu stalo.“
„Čo sa vám stalo?“ Alexander sa pozrel na psychológa, ktorý spýtavo nadvihol obočie.
„Prosím?“
„Čo sa vám stalo? Máte dnes zvláštne správanie, deje sa niečo?“
„Nie, nič, prečo by sa...“
„Malo? Neviem, pýtate sa ma otázky, ktoré ma znervózňujú. Ktoré mi nepomáhajú. Prerušujete ma.“
„To sa ti musí len zdať.“
„A sakra,“ otočil sa na Perohryza, ktorý prikývol.
„Čo sa stalo?“ doktor sa postavil na nohy.
„Niečo mi práve došlo,“ otočil sa na doktora, „dnes sa v tomto meste deje niečo, o čom som už čítal.“
„Prosím?“
„Čítal som o tých *samovraždách* už pred tým.“
„Čo chcete povedať?“
„Nie sú to samovraždy. Niekto ich k tomu núti. Niekto, kto ma nad nimi moc. Kto pozná ich slabiny a tajomstvá.“
„Myslíš si...“
„Ste to vy, skúšate to na mňa,“ Alex hľadel na Spisovateľa, ktorý prikývol.
„Koľko škoda, že si ma odhalil. Vlastne, asi som rád, že sa to stalo, pretože všetci boli tak ľahké obete.“
„Prečo by ste to robil?“
„Opustila ma žena, syn sa na mňa vysral a zobrali mi takmer všetko. Vynadal mi. Nemá ma rád. Nikdy ma nemal rád, vraj som zlý otec. Heh.“
„To vás...“

„Ticho! Konečne mám komu povedať o svojich problémoch,“ vzal zo stola jedno pero a kráčaľ k Alexandrovi.

„Keď sa toto dozvedia príslušné orgány...“

„No tie by sa to nemali dozvedieť, že?“ priložil mu pero na krk a stlačil tlačidlo. Alexandrom prebehol elektrický prúd a dopadol na zem, „takže sa to nedozvedia. Príbehy o tebe a tvojom kamarátovi ma inšpirovali.“

Alex ešte chvíľu videl, ako sa jeho obraz Perohryza rozplýva. Natiahol k nemu ruku. Doktor schoval písaciu potrebu a potľapkal Alexandra po tvári.

Skupinka ľudí kráčala k psychologickej ambulancii, aby šli počkať Alexandra. Andrej ich však zastavil, keď videl kráčať oproti nim dievča s prázdny m výrazom.

„Neblbni,“ Frederik ho chcel potiahnuť vpred.

„Nie, fakt, dnes sme zabránili jednej samovražde, niečo sa tu deje a ona vyzerá, že to má tiež skoro za sebou,“ Andrej sa otočil a dobehol ju. Eliška mykla ramenami.

„Vieš, ak sa tomu dá zabrániť, mali by sme,“ potiahla Frederika a šli za nimi. Michal kráčal za nimi, no zastavila ho ruka z uličky. Zastal a pozrel na jej majiteľa. Zostal stáť pri pohľade na čierne kruhy okolo očí, keďže ich nečakal.

„Pod' musím ti niečo povedať,“ potiahol ho do uličky.

„Dobre,“ Michal lapal po dychu a snažil sa zorientovať, „prvá otázka, kto si?“

„Spisovateľ.“

„A tie kruhy pod očami?“ Michal prižmúril oči krútiac hlavou.

„Som po smrti. Čiže som duch.“

„Jasné,“ pokrútil hlavou rýchlejšie, „to asi ťažko. Si na ulici. Duchovia sú v podstate spomienky budov. Pretože steny majú schopnosť uchovať obraz. Záhada, áno, ale je to tak. Maximálne na cintoríne nad telom sú takzvaní duchovia vonku, ale nikdy nie na ulici.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Ako sa môžeš vydávať za niekoho iného? Aj keď,“ Michal mierne mykol ramenom, „čo si mi chcel povedať?“

„Ah, ten váš kamarát. Alex.“

„Tvoj kamarát je to tiež. A je to skôr tvoj kamoš ako môj správne?“

„Áno, je v smrteľnom nebezpečenstve.“

„Ako to vieš?“

„Nepýtaj sa nesprávne otázky. Tá poviedka, chýba tam v podstate osoba, ktorá ich na to navádza správne?“

„Áno.“

„Alex na to došiel a jeho psychológovi sa nepáčilo, že ho odhalil.“

„Sakra!“ otočil sa no potom si uvedomil, s kým hovorí, „počúvaj všetci ťa hľadajú...“ ostal nemo pozerat' na miesto, kde ešte pred chvíľou stál Perohryz, ktorý klesol pod úroveň zeme, „to som blázon.“

Prešiel nohou po ulici a naklonil sa nad zámkovú dlažbu. O chvíľu pri ňom stál Frederik.

„Mišo?“

„No?“ pomaly sa otočil.

„Čo tam obzeráš?“

„Ale nič,“ otriasol sa, „ale došlo mi, kto za tým stojí.“

„Kto?“

„Alexandrov psychológ a myslím si, že Alex ho odhalil, pretože ten príbeh pozná.“

Frederik vyvalil oči a pozrel dolu ulicou, kde Eliška s Andrejom hovorili k dievčaťu, ktoré zastavili.

„Pod!, musíme vyraziť,“ Frederik sa rozbehol hore ulicou, Michal za ním.

„Čo hentí dvaja?“

„To teraz nerieš, ak na to Alex došiel, tak je v nebezpečenstve. Najprv to vyriešime,“ obaja dobehli k budove psychológa. Vtrhli dnu. Prebehli cez kanceláriu a dostali sa do ambulancie. Doktor sedel za stolom zatiaľ, čo v rádiu zneli správy.

„...niekoľko študentov dnes trpí silnou nevoľnosťou a doktori si nevedia vysvetliť o čo ide a čo zapríčinilo tento stav. Lekári prosia všetkých, aby si dávali pozor...“ Frederik vypol rádio.

„Páni, môžem vám dáko pomôcť?“ doktor vstal.

„Vieme, čo ste urobil, kde je?“

„Dole,“ kývol hlavou k podlahe, „ale nenechám vás odísť!“

Michal sa vrhol k doktorovi, pričom Frederikovým smerom zakričal: „BEŽ!“

Frederik neváhal a vybehol von z ambulancie, no Michal pocítil ako ho doktor zdrapil a chvíľu sa mu darilo ho držať no, potom sa Michal vymanil a udel ho laktom do hrude.

„Ale ale ale,“ doktor vzal pero a skočil k Michalovi, ktorý ustúpil, no pero sa ho aj tak dotklo. Pocítil, ako ním prešiel elektrický výboj. Ostal ležať na zemi.

„Vieš, ľudia si myslia, že ma porazia, ale to nejde,“ naklonil sa nad Michala, ktorý zrazu otvoril oči.

„Bu,“ zdrapil doktorovi ruku s perom a udel mu hrotom do líca, pričom sa pero spustilo a poslalo elektrický impulz skrz doktora, ktorý sa zvalil na zem.

„Zlez,“ Michal vyskočil na nohy. Vzal si pero do ruky a stlačil tlačidlo. Počul zabzučanie. Pozrel na doktora a potom na pero s obdivom.

Frederik našiel padacie dvierka a rebrík do štôlne, zliezol dole a svietil mobilom po tmavej chodbe. Počul tiecť vodu. Kráčal za zvukom. Začul tlmené stony, pridal do kroku a zbadal priviazaného Alexandra. Chrbtom k drevenej doske, hlavou dolu do lavóru, do ktorého tiekla voda. Pomaly mu zakrývala oči.

„Vydrž kamarát,“ strhol mu pásku z úst, „si v poriadku?“

„Hej, je mi skvelo, už by to chcelo len drink.“

„Počkaj,“ pozrel si jeho ruky a nohy, ktoré boli riadne zviazané a viedlo od nich lanko, „ah. Sklamem ťa. Nadýchni sa.“

Alex poslúchol. Frederik chytil a roztrhol šnúru, ktorá zväzovala kamarátove ruky. Tiež sa zhlboka nadýchol. Šnúra potiahla poklop, ktorý odkryl otvor nádrže a v momente z nej vytekla voda. Alexandrova tvár to schytila celá, no toho už Frederik chytil a pomáhal mu posadiť sa tak, aby sa nadýchol.

„Nebolo to tak hrozné,“ pousmial sa Alex a odpútal si spútané nohy. S Frederikovou pomocou vstal na nohy a spoločne sa čvachtali šachtou k padacím dvierkam. Alexander si prezrel drevený poklop a skúsil ho potlačiť. Nič.

„Ako si sa sem dostal?“

„Tadiaľ,“ Frederik hmatol po drevenej doske, „potiahol za rúčku a otvoril.“

„A z tejto strany nie je rúčka, že?“

„Vyzerá to tak,“ mierne zmeravel a udrel do dreva, ktoré sa prehlo.

„Fajn, fajn, dáko sa odtiaľto dostaneme. Verím tomu,“ Alex sa zhlboka nadýchol.

„Zachováme pokoj a pôjde to.“

„Máš pri sebe peňaženku?“

„Jasně.“

„Davaj kreditku,“ Alex nastavil ruku a čakal, kým Frederik v prítmí nájde svoju peňaženku a podá mu požadovaný predmet.

„Čo chceš robiť?“

„Hrať sa na film,“ kreditku dal do škáry medzi dverami a podlahou, „narazil som na západku.“

„To ti určite vyjde.“

„Ticho,“ Alex chvíľu ohýbal kartu v škáre. Trochu vošla dnu. Zatlačil ju a cítil ako sa západka kúsok pohla. Potlačil padacie dvierka, ktoré sa nadvihli. Trochu ho oslepilo svetlo.

„Civím,“ zatlieskal mu Frederik, ktorý si vzal svoju kartu späť.

„Pod.“

„Hej, Michal bude mať asi problémy.“

Michal stál obďaleč od doktora, ktorý držal v ruke zápalky. Michal stál pri okne. Doktor si prezeral mladého chalana.

„Vieš na to, ako vyzeráš, také tintítko sa serieš do dost' nebezpečných vecí,“ prešiel okolo stola, z ktorého zhodil na koberec papiere.

„Možno som dost' inteligentný, aby som sa z toho vykecal.“

„Slová sú moja zbraň, ako si si mohol všimnúť. Takže by som povedal, že si v dost' veľkej šlamastike.“

„No, ako sa to vezme,“ Michal nazrel z okna na bežiacu Elišku s Andrejom.

„Hm,“ doktor škrtol skupinou zápaliek, ktoré okamžite chytili. Hodil ich na zem k papierom, „veľa šťastia,“ vyrazil k dverám. Z druhej strany ich zabuchol a zamkol. No to už Frederik po ňom skákal, doktor sa mu uhol a podchytil ho za brucho. Skôr mu do brucha päst'ou vrazil. Frederika na malinkú chvíľu nadvihlo a potom dopadol k zemi s vyrazeným dychom. Alex sa pokúsil udrieť

doktora, no ten sa uhol a potkol ho, takže nakoniec dopadol na Frederika. Doktor rýchlo prešiel k vchodovým dverám, ktoré zvonka zabuchol a zamkol. Otočil sa a pocítil pevný stisk v rozkroku.

„Kde mám priateľa?!“ skríkla ho Eliška.

„On je to tintíkto?“ dostal lakt'om po nose, no odhodil kľúče akurát na kanál, kde padli cez štrbinu dnu. Zdrapila ho za hlavu a pritiahla si ho ku kolenu, ktorým mu kopla do nosa. Chytil si nos a dala mu lakt'om po zátylku. Dopadol na zem.

„Fajn,“ prekročila chlapa ležiaceho na zemi a začala triasť s kľučkou.

„Počkaj,“ Andrej ju odsunul a kopol do dverí v miestach pod kľučkou. Tie sa zlomili a otvorili. Časť so zámkom spadla na zem. Frederik s Alexom prekvapene hľadeli na dvojicu, ktorá práve rozbila dvere. Frederik v ruke držal hasiaci prístroj a chystal sa razit' do zavretej miestnosti. Alexander kopol do dverí. Tieto sa nezlomili, len mierne ohli.

Andrej prišiel k dverám a skúsil do nich kopnúť on. Dvere sa opäť len zatriasli. Andrej kopol znova, všetci počuli praskanie. Frederik aj Alex sa pridali k Andrejovi a kopli naraz. Dvere padli do miestnosti, kde ich v momente pohltili plamene. Frederik prudko odistil hasiaci prístroj a namieril trubicu na plamene. Z malého prístroja minul všetku náplň, požiar sa síce chvíľu nerozširoval, ale ani nezhasol. Eliška potiahla Frederika za rukáv a smutne na neho pozrela. Prikývol a namierili si to k východu. Alex s Andrejom si vymenili spýtavé pohľady. Mykli ramenami a sledovali pár pred nimi.

„To ho tam necháme?“ Andrej sa pozrel späť do chodby, ktorú osvetľovali blížiac sa plamene. Alex začal volať hasičov.

„Nebol tam. Alebo si ho tam videl,“ Eliška vyčítavo pozrela na Andreja, ktorý pomaly pokrútil hlavou. Už stáli na ulici, keď sa k nim zhora doniesol hlas.

„Nerád vás ruším, ale vedeli by ste mi pomôcť?“

„Michal?“ Frederik hľadel na chudého chalana, ktorý visel na parapete okna budovy, z ktorej práve vyšli.

„Ďakujem pán očividný, ale fakt by sa šikla pomoc,“ Michal nohami našiel malý výstupok zo steny, ktorý mu poslužil ako opora. Končeky prstov mal celé červené.

„Chvíľu, niečo vymyslíme,“ zakričal Andrej a prezeral si stenu, „skús to zliezť po stene.“

„No, s tým mám trochu problém, ledva sa držím,“ lepšie nahmatal parapetu.

„Budem ťa navigovať, postavím sa tak, aby som ťa mohol chytiť, keby náhodou, dobre?“

„Navigovať?“

„Áno. Budem ti hovoriť, kde máš najlepší stupienok pod nohou, aby si mohol zliezť. Tá stena je dosť členitá, takže by to nemal byť dáky problém. V podstate si ledva jedno poschodie vysoko aj to len kvôli tomu, že sa ulica znižuje.“

„Dobre, fajn, tak poďme začať. Počúvam.“

„Pravou nohou skús ísť dole a kúsok doprava,“ Andrej mu to kričal dosť hlasno, našťastie Alex už dotelefonoval so záchranou službou. Eliška s Frederikom pozorovali ako Michal visí pod oknom, z ktorého sa valia kúdoly dymu. Michal sa nadýchol a začal nat'ahovať pravú nohu viac doprava a nižšie. Podarilo sa mu nahmatať stupienok.

PRASK! Parapet sa odtrhol a on ju v šoku viac zdrapil. Čím spôsobil, že ju strhol a celý sa preklopil vzad. Letel chrbtom k zemi, pocítil ako mu trajektóriu skrížili ruky a nakoniec aj s osobou, ktorá ho chytila, dopadli na zem. Andrej sa nadýchol a potľapkával ho po tvári.

„Žiješ?“

„Uh-ah,“ prikývol Michal lapajúci po dychu, parapet ležal vedľa neho.

Andrej vstal a oprášil sa. Alexander pristúpil k skupine a mierne preglgol.

„Asi by som vám mal niečo povedať,“ pretrel si čelo.

Eliška upriamila svoj pohľad na Alexa, ktorý sklopil zrak.

„Znova som ho videl, Perohryza,“ pozrel na Elišku.

„Ja som ho videla na cintoríne,“ pretrela si tvár.

„Počkat', počkat', chcete mi povedať, že môj brat je tu?“

„Nepovedala by som to tak, mal čierne kruhy okolo očí a bol celý bledý.“

„Mne povedal niečo v zmysle, že umrel,“ Alex pozrel spýtavo na Elišku a Andreja, ktorý krútil hlavou.

„To nie je možné, to by som vedel. Ten peklostroj by niekde ostal stát' a tá správa by sa šírila rýchlo. Takže, kde do pekla je môj brat? A koho ste do prdele videli?“

„Netuším,“ Eliška sklopila hlavu, „ale jedno viem isto, chcem, aby sme si po tomto spoločne sadli k jedlu a prebrali, čo sa tu deje. Pretože to presáva byť sranda.“

Všetci nemo prikývli. O pár chvíľ sa objavili hasiči a záchranári. Doktor na zemi sa prebral do chaosu a mierne netrpezlivo hľadel na všetkých ľudí vokol seba. Zobrala ho záchraná služba. Všetci zúčastnení museli povedať všetko, čo vedeli polícií.

Skupina sedela u Elišky s Frederikom okolo kuchynského stola, len hostitelia stáli opretí o kuchynskú linku. Eliška držala v rukách šálku s čajom a hľadela na tmavú hladinu. Frederik sa zhlboka nadýchol a prešiel pohľadom po trojici sediacej za stolom. Chalani netrpezlivo čakali na to, čo sa bude diať.

„Keď som bola malá, videla som jednu príšernú vec. Niečo, čo neprajem nikomu z vás zažiť,“ začala Eliška stále so sklopeným zrakom, „nehovorí sa mi o tom ľahko, pretože vždy, keď si na to spomeniem hrnú sa mi slzy do očí. Takže to skúsím skrátiť. Jedného dňa som videla, ako predom mnou zavraždili ženu, nechýbalo veľa a postretol by ma rovnaký osud ako spomínajú ženu.“

Frederik ju chytil okolo drieku a prisunul sa k nej bližšie.

„Dopoviem to za teba,“ pobozkal ju na spánok, „ide o to, žeby sa rada vyvarovala toho, aby niečo podobné musela zažiť. Aby sme *my* museli niečo podobné zažiť. Lenže poslednou dobou sa to tu mení na mínové pole. Chápem, že Alex má otázky na Perohryza, lenže jeho sprevádza konštantné riziko a smrť. Bol by som radšej, keby to tak nebolo. A keby sa táto inkriminovaná osoba už nespomínala, pretože zjavne je z neho duch. Najskôr ho stretol krutý osud jeho príbehov. Z toho, čo som počul, by som tomu veril. A hlavne potom, čo som si zažil za posledných pár dní.“

Michal sklopil hlavu, Andrej sa napravil na stoličke krútiac hlavou.

„Fakt si myslíte, že poznáte môjho brata? Myslíte, žeby umrel. Vedel do čoho sa púšť'a, pripravil sa na to. Odmietam veriť, že je mŕtvy. Hlavne potom, čo viem, že z času na čas presvedčí takmer všetkých, že umrel. Ale už mu to nežeriem. Nie tento krát.“

„Upokoj sa,“ Alex vstal, „chvíľu som s ním cestoval. Viem aký je. Možno nie najlepší, ale myslí to dobre. Ale nie je pravda, že je vždy pripravený, skôr by som povedal, že často netuší, ako riešiť problémy. Ja by som tomu aj veril. Že umrel.“

Michal zdvihol pohľad na Alexa a potom pozrel na Andreja.

„Keď sa to povie takto, tak sa začínam báť o svoj život. Nepatrím sem,“ pozrel na Elišku s Frederikom, „bude lepšie, keď odídem. A ty tiež Ad’o, nemyslím si, že tu nájdeš svojho brata.“

„Ale...“ Eliška zhrozene pozrela na Michala.

„Chápem t’a. Nie je to nič osobné, ale budete mať väčší pokoj bez nás. A ani jeden z nás dvoch nie je odtiaľto.“

„Akože to mám teraz odísť?“ Andrej vstal.

„Myslím si, že to bude lepšie,“ Michal na neho pozrel s prosebným výrazom.

„Fajn, okay, takže,... fajn,“ rozhodil rukami, „ale ak by náhodou, tak dajte vedieť,“ podal Alexandrovi vizitku.

„Idem vás aspoň odprevadiť, myslím si, že po tom všetkom si to zaslúžite. Hlavne sa dost’ z toho stalo kvôli tomu, že som si to želal a pritiahol,“ Alex pozrel na Elišku s Frederikom.

„Tak nehovor, nemôžeš za to,“ Frederik k nemu prešiel a potľapkával ho po pleci, „nie je to tvoja vina. Stalo sa a dostali sme sa k tomu veľmi blízko. Aktuálne sa nám podarilo zachrániť pár ľudí, čiže dokázali sme niečo urobiť, ale dobre vieš, že to takto byť nemôže.“

„Ja viem,“ otočil sa na Michala s Andrejom. Andrej prikývol.

„Nevadí, musím sa zastaviť aj tak vo Zvolene za starým známym,“ mykol ramenami a prešiel k dverám.

„No, každopádne ma tešilo, možno to bolo besné, ale ste fajn ľudia,“ Michal kývol hlavou a nasledoval Andreja.

„Prídem, len ich vypevadiť,“ Alex pozrel na Elišku s Frederikom, ktorí prikývli, „a čím chcete odísť?“

„Asi vlakom,“ zamyslel sa Andrej, „došiel som busom, takže to bude zmena.“

„Ja sa prispôbim,“ Michal mykol ramenami.

„Fajn, to nebude tak dlho,“ Alex za sebou zavrel dvere.

Kráčali dolu ulicou k železničnej stanici, zatiaľ, čo Michal hľadal spojenie do Zvolena. Andrej si prezeral mierne opustenú ulicu a Alexander kráčal mlkvo popri nich.

„Odtiaľto tie spojenia chodia fakt chabo,“ Michal pozrel na Andreja, „fakt chceš ísť vlakom? Pretože bus ide skôr ako vlak, sa načakáme.“

„Chcem ísť vlakom,“ Andrej pozrel na Alexa, „pretože mám taký dojem, že nikto sa nebol pozrieť na stanicu.“

„Čo tým myslíš?“ Alex odrazu prejavil záujem.

„Čím by prišiel môj brat.“

„Túlavou.“

„Presne, a kde by ju nechal?“

„O áno, myslíš si, žeby tam bola?“ Alex si prešiel prstami po hrudníku, kde mal prívěsok.

„Ak je tu... Môj brat, tak určite je tu... aj ten Peklostroj.“

„Takže nedochádzate?“

„Ak tam nebude, je mi to jedno. Odídem, ak tam bude, tak máme dost' problém. Pretože už tu je. A hlavne má problém on, lebo sa nám dostane do rúk.“

„To asi áno,“ Alex pritakal.

„Byť ním, tak sa vás bojím,“ Michal zastal, „dobeňnem vás, potrebujem si odskočiť.“

„Pohoda,“ zakričal Andrej a spoločne s Alexom kráčali ďalej. Michal si zašiel za kríky. Vydýchol a keď sa otočil, zbadal Spisovateľa. Lepšie povedané jeho obraz s čiernymi kruhmi pod očami.

„Nepovedal si im, že si ma videl.“

„Nie si duch. Nie si Spisovateľ. Nevie, čo si, ale určite nie ten za koho sa vydávaš.“

„Odkiaľ by si to asi tak mohol vedieť,“ Spisovateľ sa premiestnil tesne pred neho. Michal potiahol nosom a nadýchol sa a mierne sa usmial.

„Pretože netušíš kto som.“

„Mal by som to vedieť?“

„Ja už som prišiel na to, kto si ty.“

„Ja zistím, čo si zač. Michal,“ Spisovateľ k nemu natiahol ruku, no Michal sa uhol.

„Keď to zistíš, tak ti riadne zamotám hlavu,“ Michal na neho mávol rukou a prešiel okolo neho, Spisovateľ sa na neho otočil a Michal zastal a pomedzi zuby precedil, „pretože viem, že si Erik.“

Spisovateľ – Erik stuhol. Tvár mu zabublala a zmenila sa na Iluzionistovu, prekvapene hľadel na Michala.

„Kto do pekla si?“

„Niekto, kto to sem prišiel vyriešiť. Na jeho povel.“

„Zomrel. Zabili ho predom mnou.“

„Si si istý? Netušíš kto som a predsa som tu a viem, kto si ty. Utekaj. Zmizni. Nebuď tu. Nerob si to horšie. Na koniec sa ťa mám zbaviť.“

„Kde je?“

„ZMIZNI!“

Erik so sebou mrskol a ostal po ňom len kúdol dymu.

„Neskutočné,“ Michal pokrútil hlavou, „fajn, dobre. Dýchaj.“

O malú chvíľu dobehol chalanov kúsok pred budovou stanice. Všetci traja zastali a hľadeli na motorový osobný vozeň pristavený ku koncu nástupiska. Vymenili si spýtavé pohľady.

„Prestával som veriť, že ju ešte niekedy uvidím,“ prešiel prstami po nápis Túlavá.

„Bolo by fajn, keby sme sa dostali dnu,“ Andrej podišiel k dverám a skúsil ich otvoriť. Alex si vytiahol prívěsok s kľúčom.

„Nikdy sa to nesmie dozvedieť, zabil by ma,“ odomkol a vošiel dnu. Tma, chlad a niekoľkodňová vrstva prachu na igelitoch, ktoré zakrývali všetko. Alex hľadel do obytného priestoru. Michal si prezeral vrstvu prachu.

„Je tu dlhšie,“ podišiel k Alexovi do priestoru so zakrytým nábytkom.

„No je,“ Andrej sa zhlboka nadýchol, „viete, čo to znamená? Že je tu. Niekoľko dni a odmietam odísť.“

„Ja,“ Alex prešiel okolo Michala, „mám zmiešané pocity. Prečo by to zakrýval? Kam šiel. Prečo ju opustil?“

„Čo ak ju nedoniesol on?“ Andrej na chvíľu pochybil.

„A kto by ju doviezol?“ Alexander si prezrel Andreja.

„Ja neviem, len zmizla a teraz je tu. Pozakrývaná. Pri jedinom kľúči o ktorom niekto vie.“

„Chceš povedať?“

„Čo ak niekto o mojom bratovi niečo vedel a dostal pokyn doniesť ju sem. Proste ak sa mu niečo stane.“

„Je pravda, že nerád ju nechával bez dozoru. Hlavne sa tu dá spať a všetko, takže mi to príde celé divné.“

„Chalani?“ Michal na nich mávol rukami, „nemali by sme to povedať Frederikovi s Eliškou?“

„Asi áno,“ Alexander prikývol a vyklopil svoj vyklápací telefón.

Eliška hľadela na Frederika, ktorý sa zhlboka nadýchol po tom, čo položil telefón.

„Prosím ťa,“ krútila hlavou.

„Našli jeho stroj. Je tu,“ Frederik pozrel na noviny na stole, „a myslím si, že viem čo rieši.“

„Čo?“

Vzal noviny a ukázal jej nadpis.

„Niekoľko študentov otrávených a doktori im zatiaľ nevedia pomôcť.“

„Toto,“ hodil plátok o zem a prešiel k dverám, „nevedia o tom, možno ho nájdeme skôr.“

„Frederik,“ zabuchla pred ním dvere a zamkla ich, „opováž sa!“

Cúvol dozadu.

Pokračovanie

15. februára 2018

S05 E03 Nekorektné vzdelávanie

Nenaplnené očakávania.
Aj o tom je krátka poviedka
s názvom R.T.S.

Nájdete na:

 Knizky.sk

Túlavá (Experimentálny literárny seriál)
S05 E02 Vražedný rozhovor

Napísal: Špajdy
Kontroloval: ScytheX64, Juraj Špaček
©2018 Špajdy

Dielo bolo publikované na eKnizky.sk

Dielo je produktom fikcie. Všetky postavy a udalosti sú fiktívne a podobnosť s reálnymi osobami, či udalosťami je čisto náhodná.

Napíš mi, čo si o tomto diele myslíš na [Facebook!](https://www.facebook.com/spajdy)

Zároveň ma na FB sleduj!

A tiež ma sleduj na ostatných sociálnych siet'ach a médiách ako:

@spajdyi

@spajdy_official

Špajdy

spajdy.blog.eknizky.sk

Ak sa Vám moja tvorba páči, môžete mi tiež pomôcť dobrovoľným príspevkom, aby som naďalej mohol tvoriť obsah, ktorý bude voľne dostupný.

Dobrovoľný príspevok mi môžete poslať na tomto odkaze:

paypal.me/spajdy

Toto dielo je možné voľne šíriť ďalej, ale s podmienkou uvedenia presmerovania na pôvodnú stránku uverejnenia a tiež je vyžadované uvedenie autora.

V diele nie je dovolené vykonávať zmeny.

Za podporu ďakujem:

